

Non expecto tandem dum defluat annus, et ille crapulam suam
 dormierit, vel indomtum fortasse Falconum despumaverit
 quisquis est hominum perfidissimus, qui primas meas tradendi
 tibi neglexit. Nimirum si aliquando ad se redierit, jam
 duplicis molestias periculum adis. At verò nimium benignus
 de humanitate tua et sentire hactenus, et sperare justus sumus
 quam ut his impotenti esse vereamus, apud quem toties
 impune tulimus. Ad rem quod attinet, et omittam illius
 argumentum, si forte (quod iuguror) nunquam illa te
 visura sit. Satyram describeram. Rem ridiculam inquit
 a tali calamo. At Satyram tamen: et quidem ut partim
 a convivio nuptiali, partim a lectore Juvenalis, Horatii
 et similium recenter incalueram, argumento non adeò
 a veritate remoto, quam fortasse apud saeculum in vivo.
 Tanti non est ut verborum phaleris adornem, breviter
 scito Thesin fuisse et Copia finit Amorem: Magistri
 Amorum et multò ante quam unquam ille aut in mentem
 aut in manum venerat (ausim gloriari habuisse
 me hactenus immunem ac virginem a talium studio
 me hactenus immunem ac virginem a talium studio
 juvenutem) factum animum hoc dogmate gestasse, ac
 tandem obstetricante experientia, et veteranorum aliquot
 assensu in luminis oras produxisse. Sed atto, quod et in priò
 ribus meis meminisse meministi, magis aliquanto Satyras
 scribenda purgine, quam veritatis asserenda scopo. Sicut
 illi, qui tentandis viribus ad propositam metam currunt
 non quo illum attingunt, sed quo currunt. Quà pro
 fatione veniam ab aequitate tua? Misogamo meo praestitio
 si forte minus ex animi tui scientia locutus fuero, dum
 conditionem improbare velle videor cui te protem cum
 bene Deo feliciter addixisti. Quamquam sane, qui tuus est
 candor, etiam si serio hic Satyrum agam, non subfinesco
 quidem ne succenseas, quod alba mihi placeant, cum forte tu
 nigris oblectere. Verus est illud et verum. Quot homines
 tot sententiae, et meo iudicio summum naturas decus,
 Diversitas, sed non sum ubi philosophicè me deceat. Redeo
 ad abortum meum, quem ita censurae tuae subijcio, ut et
 humanitati commendatum cupiam, imprimis verò iudicare
 te nobis, quid hoc in genere praestitisse videamus, praet ut in
 aliis, quae aliquando tecum communicavimus. Nisi
 otium defuisset describendis istis, habuisses alterum exemplum
 in locum amissi. Nunc Itinerarium nostrum, cui Satyram
 subjuxi, totum ad te mitto. Si quot bonas horas male
 perdidas

perendas habes, poteris et huic deambulationi paulisper in-
sistere, et si tanti est, expendere quibus curis et statem
istam impenderimus. Fallor, nisi aliqua ~~occurrent~~ passim
occurrent quae te capiant, et rerum exoticarum salivam
moveant. Sic audacter apud te anguor ex iudicio summo
rum virorum Respublica nostrae, apud quos opellum
illud nostrum in praetio haud vulgari fuisse, modeste glori-
te moneo, ne quid hic terti aut politi requiras, sed credere
raptim ista mihi, ne dicam furtim, quoties nimirum
a turba subducere me potui, in Codicem redacta esse.
sed fidem si spectas, tali ut qui summam hic personam
iustitiam Nob. Dominus Aerssenius in suam, omne
id recipere dignatus sit. Vale Vix Magne, et si prolixita-
tem istam incusas, prolixam in te voluntatem, et
nimis propensum animum affectum excusa, quo confabu-
lari tecum coepisse me vix sciebam, cum jam desinendum
esset. Iterum vale atque iterum Athenaei nostri
presidium ac decus, et nos ama. Haga Comitum
8. Id. Octob. 1620.

T. D. Amantissimis

C. Hugensius.

Libellum istum ubi perlegeris, rogo,
quamprimum remittas, via quantum
potest securiori, quae ut opinor nautarum
est. Si Parentem meum nosti, et illum
boni Boni affectum, quo et liberos, et eorum
qualiacumque persequitur, facile ignosces.
solicitudini nostrae circa has trias.

D. Heinsio.

4

(36)
Fallor amplissime Domine, nisi ante discessum in Italiam
de Epitaphio Mausoleo Delphensi inscribendo tecum vel
coram vel litteris egi. Nondum adeo hanc molestiam perfructus
sum, quia et reducens exceperant reliquias. Illustrissi-
mus Princeps, (quo iubentes ac dirigente, primum illud
conamen cadendo, poliendo, interpolando, eò tandem
perduximus, uti supremum Placet meruisse videretur)
totius denique rei curam Parenti meo discedens mandavit.
atque ultimum exemplar Potentissimis Ordinibus Generalibus
exhibere iussit. His Hollandiae delegati negotium suo examine
dignum, praeter alias provincias censuerunt, ut quorum praecipue
curam atque impensum haec fabrica constaret. Cum itaque eorum
promovendi Iudicii causam convenissem, iudicaverunt tandem ad
Curatores et Senatuum Academicum omnem causam devolutam
esse. De Curatoribus autem aliud heri ex B. Honardo de Hei,
qui